

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutraj izdane popoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
 pol. leta 6 60 3-30
 četrt. leta 3 30 1-70
 Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREČ“ izhaja neodvisno od „Soča“ vrek petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primoreč“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunki ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pism ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglasi in poslanice

se računijo po peti-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soča“ in „Primorca“ še „Slovanska knjižnica“, katere izhaja mesečno v splošnih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vseletno 1 gl. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računijo po 20 kr. peti-vrstice.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici. Bog in narod! „Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavce) tiska in zal.

Ljubljanske občinske volitve — razveljavljene.

Ko smo izvedeli v petek, da ljubljanske občinske volitve drugega in tretjega razreda iz leta 1899. so razveljavljene, smo se temu začudili, ker smo bili prepričani, da pri omenjenih volitvah se ni pripetilo nič takega, kar bi utegnilo dati povod razveljavitvi, ter da bo pritožba od klerikalne strani kratko malo odbita.

Začudili smo se vesti o razveljavitvi, ali se bolj smo se morali čuditi potem, ko smo čitali utemeljitev razveljavitve. Razveljavljene so volitve v omenjenih dveh razredih iz predlanskega leta radi tega, ker skrutinij ni bil javen. Trideset let skrutinij ni bil javen, in skozi trideset let so bile tako pri nejavnem skrutiniju zaključene volitve pravilne in potrjene, sedaj pa so bile kar nakrat razveljavljene!

Klerikalni pritožbi je ugodila upravna sodnja na Dunaju in navedene volitve so razveljavljene! Klerikalci so zagnali hrup, krik in vik, vpili so o pravici in o krivici, o terorizmu, o škodljivem liberalnem gospodarstvu, katero kliče glasno po potrebnih spremembah — ali vsak razičen človek, ki pozna razmere na Kranjskem, zlasti listo divjo brezobzirno gonjo klerikalcev, je stal pod vtisom velike klerikalne lopovščine! — Torej le za skrutinij je slo in nič za drugega!

Ali klerikalci kujejo zase iz tega razveljavitve orožje, s katerim mahajo okoli sebe kakor zbesneli, da bi le preplašili neuko ljudstvo ter je preslepili s svojimi zlobnimi podtikanki in lažmi. Kdor je čital sobotno številko „Slovenca“, je moral prvotno misliti, Bog vé, kaj tici za temi volitvami, katere je bilo treba razveljaviti. „Kakor heloti smo trpeli“, pravi ta furovišči lažnjivec, ki nosi po nevrednem ime „Slovenec“, in se trpi pod neznošnim, uprav barbarskim pritiskom vladajoče liberalne stranke. Med ljudstvom kipi nejevolja, pritisk od magistratove strani je držal ljudstvo vklanjeno v verigah, kršćansko ljudstvo je moralo trpeti, ubogo ljudstvo je moralo molče prenašati sklepe onih, ki so mu vsiljevali finančno politiko, npravno ljudstvo je moralo častiti one, ki

so priznali prostitucijo za potrebno, pošteno ljudstvo je moralo trpeti pri volitvah one mahinacije, o katerih danes govorimo.“ Potem se hinavsko potoži o terorizmu, proti koncu pa pravi: „Upravno sodišče je razveljavilo torej ljubljanske volitve, ker so bile protipostavne. Liberalizem zaliteva svobodo le za one, ki imajo moč v rokah, a hoče s terorizmom uničiti one, ki niso tako nasilni, goljufivi in brezvestni, da bi zmagovali s krivico.“ Ko pa prečitaš vse to, ter misliš dalje, uvidiš na prvi hip, da ti „Slovenec“ ni povedal nič tistega, česar si pričakoval, da bo stalo v zvezi z razveljavljenimi volitvami ter utemeljilo to razveljavljenje s stališča, na katerem hočejo stati klerikalci! Nič takega, in zato uvidiš na prvi hip, da stojimo le pred brezvestnim početjem ljubljanskih klerikalcev.

Zato ker skrutinij ni bil javen, kakor ni bil dotle nikdar, zato se je bilo treba zateči, poleg se par izmisljenih rečij, celo do upravne sodnje na Dunaju, da so le dosegli to, kar so si ucepili v glavo: razveljavljenje volitev!! Pač žalostno tako početje, ki pa kaže klerikalce v vsej nagoti. Njihov namen je zloben: razburiti duhove, pokazati župana in sploh naprednjake v taki luči, v kateri bi jih oni radi videli, skaliti ljudsko mnenje in ga zlorabiti svojemu egoizmu v korist, občni stvari, zlasti v ljubljanski občini, pa v kvar. Tako početje je ostudno in vse obsodbe vredno, ali se sklada prav z intencijami klerikalcev, ki streme povsodi le za tem, da morejo pokazati: jaz imam prav, jaz sem za pravico, ako tudi se skriva za takimi trditvami podlost in škoda, katero prizadevajo drugim.

Ljubljanska občina nosi veliko breme, katero jej je naložil potres, ali nosi ga vstrajno in se ga otesa, v kolikor mogoče. Da ima Ljubljana težavno stališče, je umevno samo po sebi, ako se preudari, kaj jej je prizadjal potres, ali to, da se je toliko dvignila vsestransko v zadnjih letih, nam spričuje, da vodijo vso akcijo spretno roke. V pravo srečo si mora šteti Ljubljana, da ima za župana moža Ivana Hribarja, kateri si je priboril za procvit mesta nevenljivih zaslug, klerikalci pa si pridobivajo „zasluge“ v nasprotnem smislu. Taka „zasluga“ je tudi razveljavljenje občinskih volitev.

Namesto iti na roke ljubljanskemu magistratu in županu pri težavnem delu, mu smetajo klerikalci polena pod nogo. Kaj njim mar za Ljubljano! Ako bi ostala „dolga vas“, bi jim bilo še najljubše, ker bi jim cvela ugodnejša politična pšenica! Ker pa se razvija in narodno-napredna stranka pridobiva vedno trdnejša tla v njej, treba pokazati, da so klerikalci še tu! „Sv. Duh“ je obsenčil dr. Šusteršiča, ki je s koval pritožbo proti volitvam, katere je skoncala tako, da so pokazali, da so res še tu. Zdaj rajajo in plešejo ter se smejejo naprednjakom v obraz, ne meneči se za to, da take akcije jih kažejo v vsej nagi klerikalni zlobi.

Prepričani smo pa, da te klerikalne spletarije ostanejo brez posledic, da nove volitve prinesejo naprednjakom popolno zadoščenje za klerikalne brezvestne mahinacije — ter da bo župan Ivan Hribar še dolgo vrsto let v Ljubljani!

Ta skrajna lopovščina klerikalcev, ki se je pokazala pri nagajanju proti rečenim občinskim volitvam ter prinesla med ljudstvo le razburjenje, pa bodi zadnja, ker je taka, da mora tiste posvečene gospe z njihovimi podrepniki pokopati za vselej!

Državni zbor — in Slovenci.

Ko so bile volitve v državni zbor skončane, so začeli premišljevali vsi politiki, kako se združijo in kako nastopijo posamezne stranke poslancev v državnem zboru. Za nas Slovence je zanimivo pred vsem drugim seveda vprašanje, kaj store jugoslovanski poslanci. „Slovanska krščanska narodna zveza“ je bila neka prisiljena reč, katere skoro ne kaže obnavljati tako, kakoršna je bila. Jugoslovanom kaže pač najbolje, zjediniti se v jeden klub, in to Slovenci, Hrvatje in Srbi, ne gledé na politično naziranje doma ali celo na veroizpovedanje. „Slov. Narod“ je napisal pod zaglavjem „Jugoslovanska delegacija“ lep članek o takem skupnem delovanju v jednom klubu. Iz istega posnemamo:

„Napredna-narodna stranka je, kakor pričajo izjave njenih sedanjih poslancev, zavzeta za ustanovitev skupnega jugoslovanškega kluba na tisti podlagi, na kateri je skupen klub

sploh mogoč, namreč na narodni podlagi, in je torej odvisno od drugih frakcij, če se skupni klub doseže ali ne.

Kranjski klerikalci so bili leta 1897. v začetku odločno nasprotni skupnemu klubu in so se udali šele potem, ko so napredni poslanci sprejeli klerikalen program, s katerim so direktno obsodili svojo lastno stranko in vsa njena prizadevanja v domovini, ter se na milost in nemilost udali klerikalni večini.

Skupen klub na taki podlagi je seveda popolnoma nemogoč. Napredni poslanci kratko malo ne smejo na Dunaju zastopati in zagovarjati programa, kateri na Kranjskem pobijajo in obsojajo, in dobiti morajo tudi garancije, da se skupni klub ne bo izkoristil proti njihovim stranki tako, kakor zadnja tri leta, ko so imeli vezane roke in se niso mogli ganiti, mej tem ko so klerikalci na najbrezobraznejši način izkoristili moč skupnega kluba v svoje osebne in strankarske namene.

Nam se dozdeva, da bi bila ustanovitev takega skupnega kluba na podlagi narodnega programa ravno tako lahko mogoča, kakor je bila ustanovitev skupnega laškega kluba, v katerem so bili združeni klerikalci in liberalci. Tudi „Edinstvo“, „Süden“ in glasilo dalmatinske narodne stranke so se že v tem smislu izrekli kakor mi. Odločitev je torej v rokah klerikalcev. Kakor napredna narodna stranka ne zahteva, da bodi skupni klub ustanovljen na liberalni podlagi in da bodi vodstvo v liberalnih rokah, tako tudi klerikalci ne smejo zahtevati, naj bo klub klerikalen in vodstvo klerikalno, ako jim je sploh kaj za skupni klub in za varstvo narodnih interesov in ne le za svoje osebne in strankarske koristi. Seveda, ako klerikalci niti toliko nečejo koncedirati, kakor so pripravljeni koncedirati liberalci, potem je skupen klub popolnoma nemogoč. Skupen klub se ustanovi samo tedaj, če bo osnovan jedino le na narodni podlagi, v vsem drugem pa pusti svojim členom popolno svobodo ali pa se sploh ne ustanovi.

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski. (Dalje.)

Domislil si je, da je ta nauk neizvršljiv, to pa radi tega, ker je božji. Zametoval ga je v duši, toda čutil, da odhaja od njega, kot od livade polne cvetic upajajoče vonjave, radi katere, ko jo je enkrat jel srkati, mora kakor v deželi Lotofagov pozabiti na vse drugo ter samo po njej koprneti. Zdelo se mu je, da v tem nauku ni nič stvarnega, kakor tudi to, da razum njega je vse ostalo ničevno ter ni niti vredno, da bi človek na to mislil. Obkoljevale so ga nekake prikazni, na katere ni kedaj mislil, nekake orjaške sence in oblaki... Pokopališče se mu je zdelo kot nekako zbirališče znorcev, toda ob enem tudi kot nekak tajnosten in strašen prostor, na katerem se, na nekakih mističnih tleh, rodi nekaj, česar še doslej ni bilo na svetu. Spomnil se je vsega, kar je starel od prvega trenutka govoril o življenju, o resnici, o ljubezni, o Bogu, in v mislih mu je zasvetila taka svetloba, kakor če nam kdo iznenadoma posveti pred oči. In kakor je navadno to ljudem, ki so posvetili vse življenje jedni svrhi, je premišljeval tudi on vse to s stališča ljubezni do Ligije ter pri tej leskeči svitlobi videl samo jedno: ako je Ligija na pokopališču, ako poslušata in spoznavata ta nauk, da ne bo nikdar njegova ljubica.

In sedaj je prvokrat od onega časa, kar jo je spoznal v Aulovi hiši, Vinicij začutil, da ona ne bo

njegova, ako jo tudi najde. Doslej mu še ničesar podobnega ni prišlo na misel, in tudi sedaj si ni mogel napraviti o tem stalnega računa, ker je bilo to samo neka kalna slutnja nenadomestljive zgube, neke nepričakovane nesreče. In prevzel ga je nemir, ki se je kmalo spremenil v vihiro jeze proti kristijanom sploh in proti starcu posebe. Ta ribič, katerega je na prvi pogled smatral za preprostega človeka, je vzbujal v njem sedaj nekak čuden strah ter se mu kazal kot nekak tajnostni fatum, ki neizprosno in ob enem tragično odločuje njegovo usodo.

Fosor je priložil znovič nekoliko bakelj na ogenj, veter je nehal sumeti in plamen se je dvigal naravnost proti bledim zvezdam. Starec se je spomnil smrti Kristusove ter začel govoriti samo o Njem. Vsi so pridržali sapo v prsih in tišina je bila še večja nego poprej, da se je skoro čulo, kako jim utripajo srca. Ta človek je to videl ter pripoveduje tako, kakor oni, kateremu se je vsaka podrobnost vtisnila v spomin, da kadar zapre oči, se zmerom to vidi. Pripovedoval jim je, kako se je vrnil od križa domu z Janezom, kako sta presedela dva dni in dve noči brez jedi in pijače vsa žalostna, prestrašena in razočarana, podpirajoča si glavo ob roke ter razmišljajoča o tem, da je On umrl. Oh, kako jima je bilo hudo, kako hudo! Ze je napočil tretji dan, že je zora pobelila zidove, a ona z Janezom sta še zmerom sedela brez sveta, brez nadeje. In ker ju je že začel mučiti spanec (ker sta že noč pred Njegovo smrtjo prečula brez spanja), sta se večkrat sprebujala ter jela znovič tarnati.

Komaj pa je izšlo solnce, je pritekla Marija Magdalena kakor brez sape in z razpuščenimi lasmi k njima, kličeča: »Odnegli so nam Gospoda!« Ko sta ona to čula, sta vstala ter odšla h grobu. Janez, ki je bil

mlajši, je zdiral naprej, zagledal prazen grob, toda ni se drznil vstopiti. Še le ko so bili vsi trije skupaj, je vstopil on, ki jim to govori, in zagledal na kamenu ogrinjalo, toda telesa ni našel.

Prešnil jih je strah, kajti mislili so si, da so duhovniki Kristusa vzeli, in oba sta se še v večjih skrbah in večji žalosti vrnila domu. Med tem so dospeli še drugi učenci ter začeli skupno tarnati, da jih združene Gospod Bog lože usliši. Tudi ona sta bila vsa potrta, ker sta pričakovala, da njuni učitelj odkupi Izrael; ker pa je danes bil že tretji dan, kar je umrl, nista razumela, čemu je Oče zapustil Sina, in rajše bi bila imela, da ne zagledata drugega dné ter umrjeta, tako težko jima je bilo to breme.

Spomin na one strašne trenutke je še sedaj izobil starcu dve solzi iz oči, kateri je bilo lahko opaziti pri svitu ognja, kako sta mu strkljali po sivi bradi.

Stara, skoro povsem plešasta glava se mu je jela tresti in glas mu je zamr! v prsih. Vinicij si je rekel v duhu: Ta človek govori resnico ter se joče nad njo. Pa tudi preproste poslušalce je stisnila žalost za grlo. Slišali so že večkrat o mukah Kristusovih in bilo jim je znano, da veselje nastopi po žalosti; ker pa jim je to pripovedoval apostel, ki je sam vse to videl, so obupno vili roke ter se huje jokali in tarnali.

Polagoma so se pomirjali, kajti premagala jih je želja, da bi še več slišali. Starec je zaprl oči, kakor bi hotel bolje videti v duši minule dogodke, in nadaljeval je tako-le:

»Ko smo tako tarnali, je znovič pritekla k nam Marija Magdalena, govoreča, da je videla Gospoda. Ker ga pa radi prevelike svetlobe ni mogla spoznati, si je mislila, da je to vrtnar, toda on jej je dejal:

Nadalje pa je tudi treba, da je vodstvo skupnega kluba v nevtralnem ozračju. Vodstvo je merodajno v vsakem oziru, ima največji vpliv, in vsled tega je popolnoma nemogoče skupen klub, ki bi imel prononsiranega klerikalnega predsednika. Mislimo, da bi poslanci vseh strank bili lahko zadovoljni, če se poveri vodstvo kakemu poslancu dalmatinske narodne stranke. Ta stranka je poslala v parlament jako zmerne, pametne politike, ki uživajo občo spoštovanje in zaupanje. To se je pokazalo tudi v preteklosti. Bulat je bil vse kaj drugega, kakor Šustersič, in Vukovič bi bil klub vse drugače vodil kakor Povše.

Ne vemo, kaj nameravajo klerikalci. Šustersič je za prihodnji teden sklical nekaj klerikalcev na posvetovanje in tam se pač odloči usoda jugoslovenskega skupnega kluba. Po tem, kar so pisali klerikalni listi za časa volitev, skoro ni verjeti, da bi klerikalci kaj odnehali, čeprav se od njih ne zahteva nikako žrtvovanje njih načel, ampak se jim hoče pustiti popolna svoboda v vseh stvarih, ki se ne tičejo narodnega vprašanja, prav taka svoboda, kakor jo zahtevajo napredni poslanci zase. V tem slučaju pa, če klerikalci ne odnehajo, če ne privoliijo, da se skupen klub ustanovi zgolj na narodni podlagi, brez vsake klerikalne primesi, in če ne privoliijo, da se vodstvo poveri popolnoma nevtralnemu politiku, potem bodo pač slovenski poslanci v državnem zboru ločeni v dva tabora. V interesu celokupnega slovenskega naroda bi to sicer ne bilo, ali odgovornost bi zadela samo klerikalce. Napredni poslanci, kot zastopniki svoje stranke in svojih volilcev, nimajo prav nobenega interesa na skupnem klubu, pripravljani so vstopiti v skupen klub samo v občno korist slovenstva, a če se jim vstop onemogoči, pojdejo pač svojo pot.

Pridružujemo se tem izvajanjem, ali pristavili moramo pa že tu, da up do ustanovitve takega kluba nam kali okolnost gledé na naš izvršeno razveljavljenje občinskih volitev v Ljubljani iz leta 1899. Kdor dela tako razdirajoče doma, kdor na tak način, kakor se je pokazalo tu, predpostavlja svoj „jaz“ vsemu drugemu, če tudi s takim početjem dela očitno škodo, o takim pač ni misliti, da bi kaj drugače delal na Dunaju! Da bi se varali nad intransigenti!

„Edinost“ je začela priobčevati članke pod zaglavjem „Bodoča taktika hrvatskih in slovenskih poslancev.“ V prvem članku razpravlja posebej, da nam je iskati zavezništva pri Čehih. Z ozirom na pisavo „Südn“, da naše zavezništvo more trajati le, dokler Čehi ne uberejo krivih potij in ako ne bodo nadaljevali obstrukcije, pa piše:

„Mi smo se večkrat uprli predčasnim, prenaplenim obvezam in se jim upiramo tudi danes. Mi bi vprašali spoštovani dunajski list: kedaj so se Čehi načelno izrekli za obstrukcijo? Kaj pa potem, če se razmere razvijejo tako, da bodo Čehi prisiljeni poseči po tem skrajnem sredstvu? Je-li pravico, je-li lojalno, ako zahtevamo od prijateljev obveze, na kakoršno se Nemci, naši nasprotniki, nočejo vezati za nobeno cenó. Nemci kriče pač proti češki obstrukciji, oni kličejo vse skupine

v boj proti Čehom, ki da ubijajo parlamentarizem, a da bi se sami decidirano izjavili proti nemški obstrukciji, da bi sami prisegli, da nikdar več in pod nobenimi okolnostmi ne posežejo več po tem sredstvu — ne, na kaj takega ne mislijo Nemci! Oni zahtevajo pač, naj se Čehi odpovedo obstrukciji, sami pa — o ne, o tem nočejo čuti.

Priznavamo in ne tajimo, da baš mi Slovenci in Hrvatje krvavo potrebujemo delavnega parlamenta, tako krvavo, kakor morda ne nobeno drugo pleme v državi. Saj je parlament ono jedino mesto, kjer moremo vsaj — tožiti, kjer moremo kazati svetu na gorostasne razmere, ki nas ubijajo, na zistem, ki nas proganja. Zlasti mi primorski Slovani moramo želiti najiskroneje, da ne pride do obstrukcije. Ali proti takim obveznim izjavam moramo biti, dokler ne dobimo odgovora na vprašanje: kje bomo iskali mi Slovenci in Hrvatje zaveznikov, ako se obrnemo od Čehov, zaveznikov namreč, ki ne bodo le radi vsprejemali naše pomoči na glasovanjih, ampak takih, ki bodo hoteli podpirati naše narodne zahteve?! To je tisto usodno vprašanje, na katero si moramo odgovoriti, da ne postanemo zrno med mnogimi mlinskimi kameni. Ne vezimo si torej rok, predno je nastala neizogibna potreba in počakajmo s svojimi izjavami proti češki obstrukciji vsaj dotlej, dokler homo videli, da so Čehi res po nepotrebnem in iz góle objestnosti zaprčeli z obstrukcijo!

Popolnoma pa se strinjamo s „Südnom“, ko opominja in svari Čeha, naj ne umejo slovsanske solidarnosti tako, kakor da zastopniki vseh slovanskih plemen morajo podpirati njih načrte, ne da bi se oni, Čehi, ozirali na koristi in glasove svojih prijateljev! Ali le ne žugati javno in po listih, pred tem svarimo. Saj si zastopniki obeh plemen lahko z lica v lice in odkrito povedo vse, kar jim je na srcu. Z žuganjem v javnosti pa le slabimo moralno pozicijo onih, pri katerih moramo — kar priznava tudi „Südn“ — že po naravi iskati svoje zaveznike.

Če pa bi res prišlo do tega, da bi Čehi le iz góle objestnosti in brez opravičenja ubrali pota, po katerih bi jim naši poslanci res ne mogli slediti, potem ne bo težko tem poslednjim opravičiti se pred slovensko-hrvatsko javnostjo.

Dotlej pa je našim zastopnikom v sveto dolžnost, da puščajo na strani vse rekrimnacije in bolj ali manje prikrité grožnje na adresu čeških poslancev in istejó le tiste točke, na katere bi bilo možno nasloniti trdno zavezništvo med obema bratskima narodoma.

Katoliško-narodna politika se je pokazala gledé na izražene misli o jugoslovenski delegaciji v bengalski luči. „Slovenec“ od torka je povedal v svojem uvodnem članku „Naši poslanci“, da „liberalni“ poslanci slovenski, ti so: dr. Tavčar, dr. Ferjančič, notar Plantan in naš Gabršček, ne tičejo v družbo s klerikalnimi poslanci. Smatrajo celo njihovo družbo za nevarno in škodljivo, ker hočejo klerikalci imeti povsod le svoj nos in svojo veljavo, naših naprednih mož-poslancev, ki zastopajo elitni del našega naroda, pa ne marajo niti poslušati ne. Klerikalcem sta ljubša češka katoliška dr. Stojan

in Hruban in se jim zdita več vredna nego vsi stírje naši liberalci! Prav! Naš narod je čul to besedo in jo bo vedel tudi soditi, zlasti ako se zvežejo slovenski klerikalni poslanci, h katerim pristevajo tudi stajerske slovsenske poslance (zakaj?), z mnogostevilnim lepim klubom“, v katerem pa najbrže ne bo niti trohice našega narodnostnega vprašanja! Slovenci klerikalci so govorili in odbili odločno od sebe vse naše štiri napredne poslance, katere bi vzeli v svojo sredo le z brezpogojno kapitulacijo. Tega pa naši poslanci ne smejo storiti in tudi ne storé!! Vprašanje je le, kako stališče zavzamejo pri snovanju jugoslovenskega kluba, ali kake druge zveze, poslanci iz Dalmacije ter poslanec iz Istre?! In pa tudi oni iz Stajerske! Kaj so slednji samo privesek dr. Šustersiču?! Od teh mož je odvisno in prav na njihovih ramenih sloni, kako se razvije združitev jugoslovenskih poslancev. Mi zahtevamo neobhodno, da se upošteva naše 4 „liberalne“ poslance tako, kakor jim pritiče, ker je znano, koga zastopajo, in ker so povedali tudi, da stoje strogo na pravem narodnostnem programu, kateri nam mora biti vsem svet in kateremu se ne sme nikdo izneveriti, ako hoče veljati sploh za Slovane. Mi smo prepričani, da naši napredni poslanci ne mislijo na nikako razdiranje, marveč na pravo solidarno delovanje v prid slovenskemu narodu. Ako zele to tudi klerikalci, tedaj so njihove težnje jedne in iste, torej ni nikake ovire v skupnem delovanju na Dunaju vsaj v vseh glavnih točkah, ki zadevajo nas Slovence kot take. Ako pa klerikalci tega nočejo, potem seveda je druga! Zato pa baš je ležeče na dalmatinskih poslancih in na poslancu iz Istre ter deloma onih iz Stajerske, da dobro premislijo, predno se zvežejo s kranjskimi klerikalnimi poslanci. Apelujemo tu naravnost na njih domorodni čut ter na slovansko srce, da preprečijo akcijo kranjskih klerikalnih poslancev, katere utegne biti dokaj nevarna slovenskemu narodu in kateri se ne smejo kar slepo podvreči, ako hočejo ostati se čisti in samostojni možje!

Domače in razne novice.

Vabilo. — Podpisani vabi vse prijatelje petja in glasbe na občni zbor „pevskega in glasbenega društva“ dne 26. ... v prostorih telovadnice „Goriškega ...“ hiši g. Jerneja Kopača poleg ... Dnevni red: 1.) volitev odbora ... nosti. V Gorici, 24. prosinca ... Dr. Henrik ...

Smrtna kosa. — V nedežo ... Bukovici 66 let stari posestnik in ... gospodarskega sveta Anton Mozetič. Pokopali so ga v tork v jutro v Bukovici. Pokojni je bil priljubljen in častit mož, o čemur je pričal tudi jako lep pogreb, katerega se je udeležilo obilo število občinstva s člani starošinstva ter s šolsko mladino. Na grobu je zapelo pevsko in bralno društvo iz Bukovice svojemu blagemu pokojniku lepo nagrobno pesem. Naj počiva v miru!

„Kolesarski ples“. — Vabila za ta ples, kateri vzbuja po mestu in deželi občno zanimanje, so popolnoma razposlana. Odbor prosí tem potem še enkrat vse dotične, kateri po pomoti niso dobili vabila, da sporočé

svoje ime gosp. Rudolfu Konjedicu, trgovcu v Gorici, na kar se jim vabilo takoj dostavi. Vabila, glaseča se na ime adresata, imajo seveda veljavo za celo družino vabljenca, če tudi se na vabilu to ni omenilo. Odbor si šteje nadalje v dolžnost, javiti, da velja predpis gledé salonske oprave le za gospode, a tudi za te le v toliko, da naj isti volijo frak, salonsko suknjo ali pa narodno surko. Nez-nemu spolu pa ne nalaga odbor glede obleke nikake obveznosti ter prepusti to popolnoma dobremu okusu dam samih. V splošno direktivo bodi le povedano, da se kolesarsko društvo „Gorica“ nikakor noče postaviti s tem plesom na „vzvišeno stališče“ elitnega plesa, marveč, da si bode stelo le bolj v nalogo poskrbeti vdeležencem res prave neprisljlene zabave. Na svidenje torej na „kolesarskem plesu“!

Židovska vsiljivost Gregorcigeve tiskarne. — Nekdo nam je sporočil te-le zanimivosti:

„Don Gregorcig je bil kupil tiskarno, da bi z njo lože spravil goriške Slovence v klerikalno sužnost, iz katere bi ne bilo več rešitve. Seveda mu je v tak predražesten namen grozno na poti vrlo delujoča „Goriška tiskarna“ Gabrščekova. Ako bi bilo mogoče to uničiti, jej, kako lepi časi bi nastali za goriške klerikalce; „Soča“ in „Primorec“ bi propadla, in ako bi se pozneje tudi našel kdo, ki bi se drznil, ustanoviti kak skromen listič proti klerikalni strahovladi, kje naj bi ga tiskal? Moral bi iti v lasko tiskarno, ako bi ga sprejeli!!

Zato so si klerikalci postavili kot glavno nalogo, da bi uničili Gabrščekovo podjetja. Povsod gledó za Gabrščekom! „Soči“ so postavili nasproti „Gorici“, ki je izhajala po Gabrščekovi metodi; „Primorec“ so ustanovili v konkurenci „Narod“, kateri pa zdaj nadomešča „Prismojenec“. — Ker „Goriška tiskarna“ izdaja znani lepak z urniki, je snival tudi don Gregorcig o nekem reklamnem plakatu, kar se mu pa še ni posrečilo. — „Goriška tiskarna“ izdaja že veliko let vsem več ali manj koristni „Kažipot“, ki ga dobivajo naročniki „Soce“ zastoj, a don Gregorcig si je takoj umislil „Narodni Koledar“ za prilogo „Gorici“. Tega koledarja je narodu prav tako treba, kakor trna v peto, ker navadnih koledarjev vse mrgoli, ali don Gregorcig ga potrebuje, da si nalovi novcev z oglasi, ki so koledarja glavni del. Ti oglasi se nabirajo naravnost — skandalozno: strah pred bojkotom je pripovedovali glavni maldorji, da Gabrščeka morajo uničiti, če bi jih stalo tudi 20.000 gld. zgube; nekod so to svoto povisali na 50.000. Dr. Rojic, zdravnik v Gorici, je pripovedoval celo, da Gabršček bo breal k večjemu dve leti, ker ga že zadusijo, če jih ima stati še toliko.

Je pričela je — umazana konkurenca po židovskem načinu. Kjer se ne ni ničesa bali, kjer lahko tudi ustrahujejo z umazano pisarjovo v listih — tam so skandalozno dragi. To vado naši trgovci, kartniki, ki morajo dajati oglase. (Agent iz Gregorcigeve tiskarne prihaja kar sam v hišo ali pa urvsti oglaš tudi brez naročila.) Kako drago niso bili doslej vajeni plačevati. — Odkar izhaja „Gorica“, ima „Soča“ lože stališče; sele zdaj so prav razvidne nenavadno kulantne naše cene! Uprav. „Soče“.) — V „Narodni“ plačujejo n. pr. nunci vse veliko draže nego so prej v „Hlarijski“ ali „Goriski“. — Ali ko gre za konkurenco, tam pa se obnašajo tako, kakor bi ne storil — noben žid. Imamo prav drastičnih slučajev! Ali najlepša sele pride! Iz te klerikalne kovacije se zatekajo tudi v — napredni tabor! Toda — po ovinkih in s korupcijo hočejo razviti najostudnejšo vseh konkurenco! Čujite! Obracajte se do podrejenih oseb, ki pa imajo pri naročanju besedo (na pr. tajniki), in tem ponujajo po 10% nagrade za vsa naročila. Na tak način

»Marija!« Na te besede je ona hipoma vskliknila: »Rabboni!« ter mu padla k nogam. On pa jej je zapovedal, naj gre k njegovim učencem, in potem zgini! Toda oni, njegovi učenci, jej niso verjeli, in ko se je od veselja jokala, so jo nekateri karali, drugi pa so si mislili, da jej je žalost zmešala pamet, ker jim je bila tudi rekla, da je v grobu videla angela, oni pa, prišedši tječaj, so videli, da je grob pust in prazen. Zvečer pa je prišel Kleofas, ki se je bil napotil z drugim učencem v Emavs ter se z njim urno vrnil. Rekel je zbranim učencem: »Gospod je zares vstal!« Na to smo se zaprlj v hišo. boječji se židov. Med tem pa se je On prikazal v sredi med nami, dasi vrata niso zaškrupala, in ko smo se prestrašili, nam je dejal: Mir vam bodi!

In videl sem Ga, kakor so ga videli vsi drugi, a On je bil kakor svetloba, kakor sreča naših src, ker smo se bili prepričali, da je vstal od mrtvih in da se morje posuši, gore se spremené v prah, njegove slave pa ne bode konec.

In čez osem dnij je Tomaž Didim vtaknil svoje prste v Njegove rane ter se dotaknil Njegove strani, in na to, padši k Njegovim nogam, zaklical: »Moj Gospod in moj Bog!« On pa mu je dejal: »Sedaj veruješ, ker si me videl. Blagor onim, ki niso videli, pa vendar verujejo!« Tudi mi smo slišali te besede, tudi naše oči so ga gledale, kajti bil je med nami.

Vinicij je vse to slišal, in z njim se je zgodilo nekaj čudnega. Pozabil je za trenutek, zgubil časoma svojo zavednost in svojo

Ni mogel verjeti tega, kar je stárec pripovedoval, toda čutil je, da bi človek moral biti slep in da bi se skregal s svojo pametjo, ko bi pripustil, da laže ta človek, kateri pravi sam: »Videl sem.« Bilo je nekaj v njegovem ganutju, v njegovih solzah, v vsej njegovij postavi, v vseh njegovih besedah, kolikor jih je izustil, da se ni moglo niti dvomiti o njegovi resnicoljubnosti. Viniciju se je za hip zdelo, da se mu sanja. Toda okrog sebe je videl mirno poslušajočo množico; vonjava bakelj se je dotikala njegovih nosnic, in pred njim je na kamenu stal star človek, z glavó nekoliko tresočo, ki je pričal, ponavljajoč: »Videl sem!«

In pripovedoval jim je, kako je bilo dalje do Vnebohoda. Za časek je počival ter govoril zelo podrobno, toda bilo je videti, da se je vsaka najmanjša podrobnost vtisnila v njegov spomin kakor v kamen. Oni, ki so ga poslušali, so bili kar razvneti. Zmetali so z glave kape, da bi bolje slišali ter ne zgubili niti jedne besede, ki je imela za nje neizmerno cenó. Zdelo se jim je, da jih nekaka nadčloveška moč prenaša v Galilejo, da hodijo skupno z učenci po ondoitnih gajih in nad vodami, da se je pokopaljšee spremenilo v tiberijsko jezero, na obrežju pa da stoji Kristus kakor taktat, ko ga je Janez zagledal iz ladije ter rekel: »To je Gospod!« in Peter je skočil v vodo ter jel plavati, da mu čim poprej pade k dragim nogam. Raz lic se jim je čitala neizmerna navdušenost, pozabljenje na to življenje, sreča in neizmerno veselje. Bilo je videti, da so ob času dolgega Petrovega govora mnogi imeli v duhu prikazen, in ko je začel pripovedovati, kako so se ob Vnebohodu razgrnili in potem zopet spoprijeli skupaj oblaki ter Ga zakrili apostolom, so se glave vseh nehoté obrnile proti nebu ter je napačil čas pričakovanja, kakor da se vsi tu

zbrani nadejajo, da ga še zagledajo, ali kakor da pričakujejo, da stopi znovič iz nebes, da vidi, kako stari apostol pase zaupano mu čredo ter da blagoslovi njega in njegovo čredo.

In za te ljudi v tem hipu ni bilo Rima, ni bilo znorelega cesarja, ni templov, niti paganskih bogov, marveč bil je samo Kristus, ki je napolnoval zemljo, morje, nebo, svet.

V oddaljenih hišah, raztrošenih poleg nomen-tanske ceste, so jeli že peti petelini, napovedujoči polnoč. V tem hipu počukne Kilon Vinicija za plašč ter zašepeta:

»Gospod, tam ne daleč proč od starca vidim Urso

in pri njem neko dekle.«

Vinicij se zgane, kakor sprebujen iz spanja, in obrnivši se tječaj, kamor mu je kazal Grk, zagleda — Ligijo.

XXI.

Vsaka kaplja krvi je zavrela v mladem patriciju, ko jo je zagledal. Pozabil je na svet, na starca in na svoje začujenje nad vsem tem, kar je bil ravnokar slišal, in pred seboj je videl samo njo jedino. Torej jo je konečno našel po tolikih mukah, po tolikih dnevit strahu in nemira! Sedaj je prvokrat v življenju spoznal, da se veselje more vreči človeku na prsi kakor divja zver ter jih zgnesti tako, da človek ne more niti dihati. On, ki si je doslej mislil, da je „Fortuna“ dolžna izpolniti vsako njegovo željo, je sedaj komaj verjel svojim očem in svoji sreči.

(Dalje pride.)

Sveča, stoječa na ponočni omarici, je počasi dogorela. Ruščekasta njena svitloba je že nekolikokrat zaplapolala v modro-sivem blesku, na to pa je ugasmila. V sobi je zavladala črna tema. A med tem so na dvoru neutrujene kapljice enakomerno težko in otožno padale po vodovodnih cevah, kakor bi zbiralale vá-se mrak in vso tugo prirode.

Kamenka je dolgo spal lahko in sladko spaa; ko pa se je prebudil, se mu je zdelo, da se v njegovem atolejeju godí nekaj nenavadnega. Mramornate sohe in gips so se jele beletí. Široko beneško okno se je vedno bolj in bolj žarilo od blede svetlobe.

V tej svetlobi zapazi Kamenka sedeti nekoga pri svoji postelji. On široko odpré oči ter jame opazovati: bila je usmiljena sestra. Sedela je nepremično s pobešeno glavo, obrnjeno nekoliko proti oknu. Rokó je imela sklenjene na kolenih; očividno je molila. Bolnik ni mogel videti nje-nega lica; razločno je opazil samo njeno belo čepico in temni plašček. Srečo mu je prestrašeno vdarilo; v glavi so se mu rodila različna vprašanja:

»Kedaj je mogla služabnica pripeljati semkaj usmiljeno sestro? Kako je prišla sem? Na to si je domislil, da je to le prikazen vsled njegove onemoglosti, in zatisnil je oči...

Toda čez minuto jih zopet odpré. Usmiljena sestra je sedela na prejšnjem mestu nepremično, kakor zatopljena v molitev.

Čudni občutki groze in velikega veselja ga prevzamejo, da so mu kar lasje stopili po koncu na glavi. Nekaj je z nepojmljivo močjo vlekel njegov pogled k temu bitju. Zdelo se mu je, da jo je že nekje videl, toda kedaj in kje — tega se ni mogel vspomniti. Prezvela ga je nepremagljiva želja, videti jo v lice, toda bela čepica mu je isto zakrivala. Kamenka sam ni vedel, čemu ni smel spregovoriti z njo, niti se dvigniti, ali coló dihati. Čutil je samó, da ga prevzema čedalje večji strah in radost in z začudenjem je pre-mišljeval: kaj to pomeni?...

Med tem se je popolnoma zdanilo. In kako čudovito jutro se je porodilo tam na dvoru! Nepričakovano, brez vsakih prehodov, se je ukradla v njegov atelje močna, radostna, iskrea svitloba, kakoršna se pojavlja samó spomladi, v dnevih cvetočega maja.

Valovi zlate svitlobe so se enako povodnji dvigali ter napolnili sobano; mramor se je vtopil in raztajal v tem blesku, stene so se stopile in zginile v njem, in Kamenka se je nenadoma videl v neopredeljenem, leskečem prostranstvu. Opazil je, da je jel beli čepec usmiljene sestre izgubljati vedno bolj in bolj svoje okrajce, tajati se in razliviati se v nekako nežno srebrno meglo, spreminja-jočo se istotako v iskrea svetlobo.

Usmiljena sestra počasi obrne svoje lice k bolniku in ta nesrečen, od vseh zapuščen revež, zagleda naglo pred seboj v svetlem oreolu znan, vedno ljubljen obraz svoje žene. On skoči po koncu na postelji in iz njegovih prsij se izvije krič, v katerem je bil združen ves dolgčas, grenkoba in obup poslednjih dolgih let.

»Sonja, Sonja!...»

On jo objame in pritisne k svojim prsim, ona pa mu oklene roke okrog vratu.

Svetloba naokrog pa je postajala vedno večja in večja...

»Ti nisi pozabil ná-me,« reče ona naposled; »zato sem prišla in izprosila ti lahko smrt.«

Kamenka jo je še vedno držal v naročju, kakor bi se bal, da mu mila prikazen zginje ob enem s to svetlobo.

»Pripravljen sem umreti,« reče, »samó da ti čataneh pri meni.«

Ona se nasmehne krotko kakor angelj in snevši jedno roko z njegovega vratú pokaže navzdol ter reče:

»Ti si že umrl, poglej tjkaj!...»

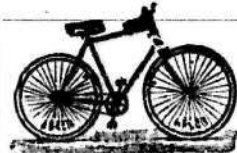
Kamenka pogleda, kamor mu ona kaže, in tam daleč pod seboj skozi veliko okno zagleda osamljenost svojega ateljeja, mračnega in notranjega. Tam je ležalo na postelji njegovo truplo s široko odprtimi usti, ki so bila na bledem in žoltem licu podobna črnemu rovu. In zrl je na to shušjano teló kakor na nekaj njemu popolnoma tu-jega. Na to, trenutek pozneje, se je jelo vse to izgubljati izpred njegovih očí za to, ker ju je oborožajoča svetloba, kakor gnana od nadzemelske moči, drvila nekam... v brezkončnost...

Lep konj za ježo

angleške krlžave pasme, je na prodaj jako po ceni. Več pové upravništvo.

Veliko zalogo
sivalnih strojev, dvokoles in slamoreznic
raznih sistemov prve angleške tovarne „Helical“

SAUNIG & DEKLEVA V GORICI
ulica Municipio št. 1
mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16
kjer je bila prej prodajalnica.

V zalogi imamo nad 100 sivalnih strojev vsake vrste na razpolago, kakor za šivilje, krojače, čevljarje in sedlarje, tudi za umetno vezenje (Stickerer).

Cene so v gotovini od 80 glđ. naprej.
Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!

Se topla priporočamo z odličnim spoštovanjem udani
SAUNIG & DEKLEVA.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno
prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinje-vec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo milo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pisanim jamstvom razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,
tovarna ur ter izvoz zlatnine
Most (Česko).

Dobri ura Rem. iz niklja fl. 3,75;
srebrna ura R.m. fl. 5,80; srebrna
verižica fl. 1,20; budilnik iz niklja
fl. 1,95.

Tvrđka je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate
in srebrne svetlinje iz razstav ter tisoč priznanih
pism. — Ilustrovan cenik zastoj!

Važno za vsakega!

Razprodaja!
Za neverjetno nizko ceno, za samo glđ. 2-95 se vdobi krasno garnituro, imajočo naslednjih štirnajst dragocenih krasnih predmetov:

Važno za vsakega!

- 1 žepna ura iz niklja Anker-Rem. (na željo posrebrnjena) s krasno vdelanim okrovom, natančno regulirana s 3-letnim jamstvom ter etui.
 - 1 eleg. oklopna verižica iz niklja ali goldina s privezki vred. Parizni sistem.
 - 1 kratva iz goldina z ydelanimi briljanti.
 - 1 par pozlačenih zapestnih gumbov. Znamka „Garantie“.
 - 1 garnitura gumbov iz goldina za predsrajčke in ovratnike; 5 komadov.
 - 1 par uhanov iz pristnega srebra, uradno zaznamovana.
 - 1 prstan iz goldina z eleg. kamnom.
 - 1 pomanjševalno žepno zrcalo v etui.
- Teh štirnajst krasnih in dragih predmetov z uro Anker-Rem. razpošilja za samo glđ. 2-95, proti povzetju ali naprej poslanim zneskom tvrđka

Bratje Hurviz,

Eksportna hiša, Krakau, Stradom 17 (Avstr.)

Kar ne ugaja se tekom 8 dni sprejme nazaj ter denar vrne, da se kupovalec nima bali nikake nevarnosti.

Bogate ilustrovane kataloge vseh dragocenostij zastoj in franko.

Sprejemajo se preprodajalci in agentje.

Chief-Office: 48, Brixton-Road, London, SW.

A. Thierry-jevo centifolijno mazilo

je najbolje mazilo za rane, vzdržuje čistoto ter olajšuje bolečine, vpliva na hitro zaceljenje; z omejitvenjem rane odstrani tuje predmete vseh vrst. — Važno je za hribolazce, kolesarje in jahalce.

Dobiva se v lekarnah.
Po pošli se razpošilja franko 2 škatljici za K 3-50 — Škatljice na poskušnjo, prospekt in izkaz zalog vseh dežel sveta razpošilja proti predplačilu K 1-80 tovarna lekarja A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatecu-Slatinji.
— Ponarejanja treba se ogibati ter paziti na zgornjo varstveno znamko, katera je vzgana na vsaki škatljici.

Anton Obidič,
čevljar
v Semeniški ulici šte. 4
v Gorici,
priporočá se
za raznovrstna naročila po meri
za gospe in gospode.
Naročila se izvršuje hitro.

Karol Draščik,
pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 3.
Priporočá vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.
Priporočá se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Znamenitost!
Prvikrat v Gorici v Vrtni ulici
Lifkov veliki historični mehanični
muzej in panoptikum
v katerem so umetniška dela modelirske umetnosti in mehanike, izdelana v zgodovinskih in mitoloških voščeni figurah v življenjski velikosti, elegantno in dragoceno opremljene, kakoršne se tukaj še niso kazale.
Vstopnilna 30 vln.; vojaki in podčastniki plačajo 20 vln.
Odprto vsak dan od 9. ure dopoldne naprej.

Izšel je ravnokar
Kažipot in koledar po Primorskem
z natančnimi podatki
vseh krajev, uradov, trgovcev, obrtnikov itd. itd.
Dobiva se
v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček v Gorici.
Cena: K 1-60; po pošti 10 vln. več. Naročniki „Primorca“ dobe „Kažipot“ za 1 krono.

„SLAVIJA“
vzajemno zavarovalna banka v Pragi
sklepa
zavarovanja na smrt in na doživetje, doto otrokom,
pokojnine in različna zavarovanja.
25-letni mož zagotovi proti četrtletni zavarovalnini K 6-42 zaostalim svojim K 1000—, plačilno takoj po njegovi smrti ali pri doživetju 60. leta. Po petletnem plačovanju zmanjšuje se zavarovalnina za dividendo.
Najugodnejši pogoji. — Ves dobiček pripada členom.
V poslednjih letih je bilo izplačano 10 odstotkov zavarovalnine.
Izplačana dividenda K 716.541-28
Reserve in fondi K 20.579.494-88
Dosedanja izplačila K 62.922.942-86
Fojasnila in tarife radovoljno pošilja
generalno ravnateljstvo banke „SLAVIJE“ v Pragi
na Havličkovem trgu,
kakor tudi nje generalni zastop v Ljubljani.

Prva slovenska trgovina z železjem v Gorici
Konjedic & Zajec
(prej G. Darbo)
pred nadškofijo št. 5. Podružnica konec Raštela št. 2.
Zaloge v ulici Morelli št. 12, v Gosposki ulici št. 7. v posojilnični hiši.
Priporočé po najnižjih cenah svojo bogato zalogo najboljšega štajerskega železa, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščevine, orodja za razne obrti in pohištvenega, štedilna ognjišča, pečí, cevi in predpečnice, nagrobne križe.
Vsakovrstne okove za pohištvo in stavbo. Prevzemata vse naročbe za vsakovrstne stavbe in druga podjetja.
Glavna zaloga za Gorico in okolice
izdelkov c. kr. privilegovanih livarn.
Pripoznano najboljših patentovanih kotlov gosp. Nussbaum-a v Ajdovščini po tovarniških cenah.
Edina zaloga
najboljšega koroškega Acalon in Brescian-jekla.
Zaloga Portland in Roman-Cementa, kmetijskih strojev iz prvih tovarn. Kupujeta staro železje in kovine po najvišji dnevni ceni.

Išče se kuharica
za na deželo. — Zahteva se popolno zmožnost v kuhanju. Prednost imajo zmogne nemščine. — Ponudbe naj se pošiljajo našemu upravništvu.

„Ljubljanska kreditna banka“
v Ljubljani
Špitalске ulice št. 2.

Nakup in prodaja
vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pism, srečk, noveev, valut itd. po najkulantnejših pogojih.

Fosojila na vrednostne papirje proti nizkim obrestim.
Zavarovanje proti kurzal izgubi.
Promese k vsem zrebanjem.

Sprejemanje denarnih vlog na vložne knjižice, na tekoči račun in na girokonto s 4% nim obrestovanjem od dne vloge do dne vzdiga.
Eskompt menjic najkulantneje.
Borzna naročila.